

De paarden van Henk Prakken hebben de hemel al op aarde

HEINO - Met vijf hengsten, drie eigen fokmerries, veulens en oppaspaarden – zo'n kleintertig totaal – zit Henk Prakken tegenwoordig in de prachtige wijde wereld tussen Heino en Lemelerveld. Hij woont in Heino, maar daar komt hij eigenlijk alleen om te slapen. Prakken is bijna altijd bij zijn paarden. Paarden zijn z'n alles. "Het zijn mijn kindertjes."

Door Henny Siebel

Hij is weinig veranderd sinds hij weg is uit Oranjewoud. Hij is nog altijd broodmager, zijn grijze krullen zijn wat dunner geworden, maar de paarden staan nog altijd tot hun knieën in het stro en hij praat nog altijd met ze op basis van gelijkwaardigheid. Dat ze niks terugzeggen, doet er niet toe. Henk Prakken (61) verstaat ze. En omgekeerd. Zijn toch wat onverwachte vertrek uit Oranjewoud in de zomer van 2002, waar hij jaren in de stoeterij van Alves de zorg voor de hengsten van Tjalco de Witte, maar ook voor Manza Buitenzorg droeg, is slechts heel even onderwerp van gesprek. "Ik zie elke dag even naar de foto van Manza. Dat afscheid was een drama." Hij draait zich om, zet zijn honkbalpet op de grijze lokken en gaat voor naar de twee stalgebouwen. Prakken zit nu in Heino en dat wil hij wel weten. Hij huurt er dertig boxen en heeft acht hectare uitloopland. De 'liefste hengst van de hele wereld' loopt toevallig net buiten. Dat is in zijn ogen Frisian Dragon. Prakken heeft de zestienjarige hengst van De Witte overgenomen, evenals de Zweedse import Hadol As. "Er moet een rondje boven de a", legt Prakken uit, "want dit as heeft niks te maken met het AS van Alwin Schockemöhle." Hadol is elf. Daarnaast staan er van De Witte nog de achttienjarige Dante Buitenzorg en de veertienjarige Nevele Cero O. Peter Strooper stalde de negenjarige Milo Windspiel bij Prakken. In de loop van de wandeling door de stallen en de weilanden zal Prakken hem heel vaak Manza noemen. Milo lijkt ook op zijn vader. "Hij heeft het perfecte exterieur en heel veel karakter." Overigens vindt Prakken Milo niet mooier dan zijn vader was. "Maar hij is wel groter." Manza was 1,60 meter; Milo wel 1,67 meter en dat is behoorlijk aan de maat voor een draver.

Geboren tussen paarden

Henk Prakken is de zoon van een stalhouder in Sneek. Hij is als het ware geboren tussen Friese paarden en dravers. Als jongen wilde hij pikeur worden, maar hij kwam bij zijn vader in het bedrijf en toen dat veranderde in een garage, veranderde Henk mee. Hij werd garagehouder, maar bleef zich altijd met paarden bemoeien. Zo stond hij ook mede aan de wieg van het Nederlands Rijpaarden en Pony Stamboek (NRPS), dat begin jaren tachtig van de vorige eeuw van de grond kwam.

Overspannenheid maakte zo'n twintig jaar geleden een einde aan Prakken's carrière als garagehouder. Hij verdween uit beeld. Hij werkte in het Duitse Kevelaar op draverstallen, verkeerde een tijd in Heeg, werkte bij Aonne de Wrede

Henk Prakken verhuisde van Oranjewoud naar Heino. Daar heeft hij nu Milo Windspiel op stal, een zoon van Manza Buitenzorg.

toen die nog in Oranjewoud zat en ging als begeleider van De Witte's hengsten mee naar Stoeterij Alves in datzelfde Oranjewoud, waar hij tevens de gepensioneerde Manza te verzorgen kreeg. Het waren, Prakken is daar duidelijk in, gelukkige jaren. "Ik kan niet zonder paard leven", zegt hij. "Een paard is een individu. Je moet een paard respecteren en je aan een paard aanpassen. Je moet ze in hun waarde laten."

Het is een bijzonderheid Prakken met zijn paarden om te zien gaan. De hengsten staan zonder halster in hun box. Hij praat met ze, doet hun dek af en op, geeft ze een klontje, tilt hun voeten op, spreekt ze opnieuw toe, geeft ze een duwtje, bekijkt de knieholtes. Als lammetjes laten ze zich alles welgevallen. Zo zijn ze ook in het dekken, werk dat ze overigens niet zo heel vaak te doen hebben. "Als ik met een meisje ben, ben ik ook lief. Dat wil ik van de hengsten ook." Dat het meisje tegenwoordig voor de hengsten een fantoom is, doet niet ter zake. De hengsten gedragen zich ook in dit verkeer als heer. Alle vijf hengsten staan op 200 euro dekgeld. Variatie is er in het veulengeld. Hadol doet 700 euro, Milo 750, Dante en Frisian 900 en Nevele 1.100 euro. Het aantal merries dat de heren krijgen, zal weer een verrassing zijn. "Dat is elk jaar zo." Het gemiddelde lag vorig jaar rond de tien merries per hengst. Een vetpot is anders. "Het is een moeilijke tijd", zegt Prakken, "maar ik heb beste hengsten staan. Ze zijn super gezond." Hij tilt de voeten van Hadol As op. "Hij heeft fantastische voeten. Dat is bij veel dravers een probleem."

Hij geeft zijn paarden ook altijd leidingwater. "Heel veel paarden gaan kapot aan bronwater. Hier is dat bronwater bruin. Dat is levensgevaarlijk." Trots is hij op zijn fokmerries: Dodo Buitenzorg (v.Duke Iran), Estanza (v.Manza) en Lovely Dragon (v.Mark Six). "Dat is papa's meisje. Een heel intelligent paard. Als die een veulentje krijgt, moet ik altijd huilen."

Kleine jongen

In één week ving hij drie veulens. Hij is helemaal stapel van het donkere hengstje dat bij de schimmelmerrie Orchide Hendrika van De Witte loopt. "Dat wordt ook een schimmel." Het joch reageert direct op Prakken's stem en meldt zich voor een aai en een klopje. "Papa's kleine jongen."

Zodra het veulen halverwege uit de moeder is, belt Prakken de eigenaar. Meestal zit hij dan in de stal, want als de merrie er geen zin in heeft, wrijft hij zelf het veulen droog. "Heel veel merries doen niks meer aan hun veulens. Dus dan doe ik het maar." Menigmaal zet hij zich ook aan het melken om daarna het veulen aan de fles te doen tot alles op orde is. Camera's zijn er in de stal niet te bekennen. Dat hoeft bij Prakken ook niet. Hij kent de merries en als iemand wil dat een merrie bij hem afveulent, dan laat hij die merrie zes weken voor de uitgerkende datum komen. "Ik observeer veel. Ik spreek de paardentaal." Er is geen woord van overdreven. Prakken is nooit te laat als een veulen zich meldt. Hij kan ook al heel jong een paard beoordelen. Dat heeft niets met luchtfietsen te maken. Prakken is een man die het kan zien. "Een veulen", doceert hij, "moet goed gebouwd zijn, intelligent zijn, een persoonlijkheid en goed bewegen." Dan is het even stil. "En heel goed galopperen op de volte." Galopperen, een draver? "Dat zegt heel veel over souplesse, over wat de Duitsers noemen rittigheid." Daarnaast moet een veulen dan ook nog een egotripper zijn. "Dan krijg je een goed paard." Hij heeft nog zo'n voorraad beweringen die hem vast niet alle in dank zullen worden afgenomen. Maar hij draait er niet omheen. Neem deze: "De meeste dravers zijn intelligenter dan de trainers." Hij staat aan de rand van een weiland en roept logeermierrie Kayleigh en haar veulen van Hadol. Ook Estanza heeft een veulen van Hadol. Prakken stelt zich op aan een ander hek. Hij neemt een stuk biks in de mond, roept een van de merries en laat zich letterlijk dit 'brood' uit de mond nemen. Tevreden gaat de merrie terug naar de groep. Prakken roept weer en het ritueel herhaalt zich. Op zulke momenten maakt hij een gelukkige indruk. Hij is inmiddels gestopt met roken, krijgt wel meer lucht, maar moet zich nog geregeld melden bij de dokter. Wat hem precies mankeert, weet hij niet, maar helemaal gezond voelt hij zich niet. "Ze zoeken nog." Bang voor de dood is hij niet. "Als ik dood ga, is het voor mij niet zo erg. Wel voor de paarden. Maar ik weet het zeker. Ik kom in de paardenhemel en dan zie ik ze allemaal weer." Voorlopig bezorgt Henk Prakken zijn paarden echter een hemel op aarde. En dat zal hopelijk nog vele jaren zo doorgaan.